Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Ağustos 2018
Sayı: 242

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Seçim bitti, yeni sistem oluşturuldu; devrimci görevler aynı

Seçim sürecinde CHP ve HDP etrafında toplanan, onlara destek ve oy veren sol çevrelerde moral bozukluğu hakim. Bunun en önemli nedeni Erdoğan iktidarının gitmemiş olması. Oysa bu sonuçtan moral bozukluğuna ulaşmak doğru bir tutum değil, çünkü baştaki hedefler doğru değildi.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

CHP'nin adayı İnce, meydanlarda gençlerin, solun dilinden eleştiriler yapsa da, on yıldan fazladır milletvekili ve hiçbir önemli kanun değişikliğinde öne çıkmış, emekçilerin, solun çıkarlarını savunmuş biri değil.

CHP yönetiminin solun, gençlerin destekleyeceği bir aday öne sürme siyaseti başarılı oldu. Ancak solun görmediği veya Erdoğan karşıtlığı nedeniyle görmek istemediği, CHP'nin ittifak siyasetiyle meclisi iki sağ partiyi daha soktuğu, aşırı sağcı, Kürt ve Alevi düşmanı partilere mecliste koltuk sağladığıdır. Sonuçlara göre Millet İttifakı CHP'ye değil, bu partilere yaradı. İşte Erdoğan karşıtı siyaset, sol çevreleri böyle bir duruma getirdi. Umdukları olmadığı için üzgünler ancak yanlış siyasetten zaten doğru sonuç çıkmaz.

Erdoğan, OHAL yasalarını üç yıl uzattırarak, yeni sistemi de hızla biçimlendirerek kişisel, otoriter iktidarını pekiştirdi. Ancak bu durum sadece Türkiye'ye özgü değil. ABD'de ve daha küçük ülkelerde, bu zamanın gericileri ve diktatörleri iktidarda. Bizde ise Erdoğan değişmedi çünkü gerektiği gibi manevra yapmayı, yani bazen özgürlükçü, barışçı, bazen ise şimdiki gibi olmayı başarıyor.

Dünyayı saran ekonomik krizin ardından yayılan baskıcı, dini ve milliyetçi gerici iktidarlar, krizin ürünü. Krizin çok daha fazla vurduğu ülkelerde isyanlar başladı bile; önce Yunanistan'da, şimdi Afrika'nın birçok ülkesinde, küçük Haiti'de, Lübnan'da, Fas'ta komşularımız Irak'ta ve İran'da. Daha pek çok yer ekleniyor ve eklenecek. Dünya burjuvazisi gibi Türk burjuvazisi de uzun iktidarı boyunca edindiği tecrübeden ötürü, isyanların ve daha fazlasının olacağını biliyordu. Bu nedenle iktidarların otoriterleşmesi, burjuvazinin tercihi ve yönlendirmesiyle gerçekleşiyor.

Türkiye'de gelişecek bir hareketlilik, Türk burjuvazisiyle birlikte, zincirinin bir halkası olduğu uluslararası burjuvaziyi de olumsuz etkiliyor. Tüm bu risklere, Ortadoğu'daki dengesizlik de eklenmiş durumda. ABD yönetiminin seçimden kısa bir süre önce Münbiç ve Kandil üzerinden Erdoğan'ı desteklemesi bu nedenle. Böylece Erdoğan, emperyalistlerin denenmiş bir numaralı adamı olarak iktidarda kaldı ve gücünü pekiştirdi.

CHP'ye veya HDP'ye oy verip onlar üzerinden bir sonuç elde etmeye çalışmak, devrimci bir siyaset olamaz. İşçi sınıfının önemli bir kesimi şu veya bu partiyi destekliyor, sendika bürokratlarından medet umuyor. Sol çevreler, işçi sınıfının bu yanılgılarını pekiştirecek bir siyaset izlememeli. İşçi sınıfının kendi öz örgütlerini, kendi sınıf partisini kurması için gün be gün çalışmak, sınıfın güvenini kazanmak gereklidir.

Bu nedenle seçim sonuçlarına bakan solun gündeminde moral bozukluğu değil, daha fazla çalışma, devrimci bir işçi partisi inşa etme görevi olmalı. Ancak bu görev, sadece seçim döneminin değil, işçi sınıfı devrimcilerinin her zamanki görevidir. Toplumsal düzeni değiştirmek, sadece sınıf mücadelesiyle mümkün. Bu nedenle devrimci aydınlar, işçi sınıfı gibi sınıf mücadelesine katılmalı, işçi sınıfının iş yeri temelinde örgütlenmesinde görev almalı. (01.08.18)

Emekçinin Gündemi

OHAL işçi sınıfını vurdu

İki yıllık OHAL döneminde ölümcül iş kazaları %14 artarak ölen işçi sayısı 3.960'a tırmandı.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSİG) 21 Temmuz'da yayınladığı verilere göre ölümcül kazalar, özellikle sanayide artış gösterdi. İşçi ölümleri metalde %100 arttı.

Emekçiler zaten çok zor şartlarda çalışıyor, koyu OHAL diktatörlüğü döneminde haklarını, güvenli ve güvenceli iş şartlarını dayatmakta zorlanıyor. Bunun sonucu ise ortada.

Üstelik iş cinayetleri sonrası adaletsizlik ve cezasızlık sürdü. İSİG'in yayınladığı raporda "Davalarda asıl sorumlular mahkemeye çıkarılmadığı gibi tali sorumlular kısa süreli hapis cezalarına çarptırıldı, bu cezalar para cezasına çevrildi ve 24 ay taksitlendirildi" bilgisi paylaşıldı. Yani bu düzende taksitle parasını ödeyip işçi öldürmek serbest.

Artan iş kazalarının gösterdiği gibi zaten çok yetersiz olan iş güvenliği uygulamaları, patronların OHAL dönemindeki uygulamalardan aldıkları cesaretle neredeyse hiç uygulanmaz oldu. 'Şimdi OHAL kalktı, durum iyileşecek' diye düşünenler varsa yanılır. Çünkü AKP iktidarı OHAL'i artık kalıcı hale getirip düzenlemeleri de meclisten çıkardı.

Patronlar ve hizmetindeki hükümet için, iş kazaları artarak daha çok işçi ölecekmiş, sakatlanacakmış, hiç önemli değil! Yeter ki kasaları dolsun.

Posco Assan işçileri haklarını kazandı

İzmit'te faaliyet gösteren Posco Assan TST Çelik Sanayi A.Ş iş yerinde haklarını almak için örgütlenen işçiler, yoğun çalışma, iş baskısı, düşük ücret, iş kazası riskleri gibi temel sorunlara çözüm bulmak için yasal haklarını kullanarak Birleşik Metal-İş sendikasına üye olmuşlardı. Buna dayanamayan patron sendikaya üye olan işçileri işten çıkarmıştı.

İşçiler sendika desteğiyle mahkemeye baş vurmuşlardı; 26 Temmuz'da Kocaeli 3. İş Mahkemesi işçileri haklı buldu ve işten çıkarılmanın asıl sebebinin sendikal nedenden dolayı olduğundan, işe geri alınmazlarsa bir yıllık ücretleri tutarında sendikal tazminat ödenmesine karar verdi.

Bu karar işçiler için güzel ama bu kapitalist sömürü düzeninde bunun istisna denecek kadar az olduğunu ve "Hak verilmez, alınır" gerçeğini unutmamak gerek!

Trabzon'da 300 işçi işsiz kaldı

2014'te İtalyan çikolata devi Ferrero, Türkiye'nin fındık devi Oltan Gıda'yı satın aldı. Şimdi, tam fındık sezonu başlamak üzereyken, Ferrero Trabzon'daki fındık fabrikasını 27 Temmuz ile 15 Ocak arasında kapatma kararı aldı. Söylenenlere göre işçiler 6 aylık ücretli izinde sayılacak; ama onlara imzalatılan sözleşmede 6 ay boyunca hiçbir iş yerinde çalışamayacakları ve daha sonra Ferrero'nun istemesi durumunda geri gelecekleri tebliğ ediliyor. Uzun lafın kısası, 6 ay sonra yeniden işe geri alınacakları konusunda hiçbir güvenceleri yok!

Kapatma kararının ardından vardiya değişimi sonrası işten çıkarılan işçilerin bir kısmı isyan ederek yöneticilerle tartıştı. Fındık fiyatı açıklanmadan atılan bu adım, kâra doymak bilmeyen patronlardan her şeyin bekleneceğini gösteriyor! (03.08.18)

Soma davası sonuçlandı: Patron haklı!

301 maden işçisinin öldüğü Soma faciasına ilişkin dava sonuçlandı. Tutuklu yargılanan, biri faciadan sonra ansızın patron olan asıl patronun genç oğlu, diğerleri işletme müdür ve mühendisleri toplam 5 kişi "taksirle", yani bilmeden, kazara insan öldürmekten ceza aldılar. İhmali olan bürokratlar, sendikacılar hiç yargılanmadı bile. Sonuçta üç beş yıl daha yatıp çıkacaklar. Verilen ceza, savcının istediğinden çok düşük; savcı bilerek insan öldürmekten, ölen her işçi için ayrı ayrı cezalandırılmalarını istemişti.

Böyle olacağı belliydi çünkü tam karar aşamasında, OHAL kararnamesiyle tüm hakim heyeti değiştirildi. Yeni heyet, sonucun açıklanmasını erteleyip durdu. Tanık işçiler ifade verirken işsizliğin, parasızlığın, baskının canlarından bezdirdiğini söyleyip şikayetçi olmadılar. Zaten en başından beri Erdoğan, bakanlarını yanına alarak, patrona siper olmuştu. Hakimler ise sadece emirleri uyguladı.

Bu sonuçlar ne anlama gelecek? Patronlar en sıradan iş güvenliği tedbirlerini almamaya devam edebilir. Çünkü her zaman, her durumda haklı çıkacaklar. Böylece 301 işçinin ölümünün ardından yapılan değişiklikler; yani madende çalışma süresinin 6 saatle sınırlanması, maden işçisinin en az iki asgari ücret alması, maden işçisinin emeklilik yaşının 50'ye inmesi, madenlere yaşam odası kurulması gibi kararlar da çöpe gidebilir.

Zaten patronlar aynen devam etti. Soma'nın ardından İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin verilerine göre, 2014'te Soma faciasının dışında 85 madenci daha öldü. 2015'te 67, 2016'da 73, 2017'de 93, 2018'in ilk altı ayında ise 27 madenci öldü.

Potronların tek kuruş fazla harcamamak için iş güvenliğini hiçe saymaları sonucu her gün ortalama 4 işçi ölüyor. Ölümler Soma'daki gibi büyük sayıda olunca göstermelik bir iki şey yapılıyor, sonra yine tehlikeli ve hızlı çalışmaya devam. Bu sorun sadece işçi sınıfının sorunu, bu nedenle çözümü de işçi sıfının mücadelesine bağlı. (01.08.18)

Kâr düzeni zehirliyor

Yatağan'da, büyük bir inşaatta çalışan 3 bini aşkın işçi yediği yemekten zehirlenip hastanelik oldu.

Geçen yıl kışlalarda binlerce asker, verilen yemekten zehirlenmişti. İşçileri zehirleyen Akyıldız şirketinin ortakları arasında eski AKP Gümüşhane Milletvekili Sabri Varan da var. İşte bu nedenle fabrikalarda, iş yerlerinde artık her yerde bu durum yaşanıyor.

Tüm bunlar, patronların daha ucuza mal etmek için işçinin yemeğini dışarıdan getirmesi nedeniyle yaşanıyor. Kamuda ve özelde iş yerleri yemek işini ihale ediyor, en kaliteli yemek teklif eden değil en düşük fiyat veren şirket, ihaleyi alıyor. Yemek işini alan patron, kâr etmek için işçiden ve elbette maliyetten kısıyor. En kötü et, çabuk bozulan tavuk, en kötü sebze, besin değeri olmayan makarna, en ucuz kemalpaşa tatlısı menüden eksik olmuyor. Çoğu yemek şirketinde geri gelen yemek ya bir gün bekletilip yine çıkarılıyor, ya başka bir yemeğe ekleniyor ya da başka bir iş yerine gönderiliyor. Böylece bir ısınıp bir soğuyan, zaten kalitesiz malzemeyle yapılmış olan yemek, bozulmuş olarak ama salça ve yağla bozulduğu gizlenerek işçinin önüne geliyor.

İşçinin ise yemeğe bakacak, onu kontrol edecek bir örgütlenmesi olmadığı gibi vakti de yok. Yemek molaları, ancak hızlıca yemeye yetiyor. Özellikle sendikasız, küçük, düzensiz çalışan iş yerlerinde, çoğu zaman şefler ve müdürler, yemekhanede işçileri gözetleyerek, adeta taciz edip mola bitmeden işe dönmeye zorluyor.

Oysa sendikalı iş yerlerinde yemek, sözleşmede belirtilen şartlara göre hazırlanır, işçi yemeden iş yeri temsilcinin onayını almak gerekirdi. Onaylanmazsa, iş yerindeki mutfakta yeni yemek pişirilirdi. Ancak böyle bir şeye gerek olmazdı çünkü yemeği hazırlayanlar da sendikalı işçi olduğu için patronun bozuk malzemeden yemek yaptırmasına, bozulmuş yemeği işçiye dağıttırmasına göz yummazlardı. (02.08.18)

Siyasetin Gündemi

CHP yine hareketlendi

CHP içindeki çekişme, koltuk kavgası ve en nihayetinde yeni bir olağanüstü kurultay isteği gündemi meşgul ediyor.

Muharrem İnce önderliğindeki taraf 2-3 hafta önce aniden, yoğun bir şekilde, kurultay için gerekli 625 delege imzasını toplamaya başladı. Önce çok demokratik görünen Kılıçdaroğlu, çevresinde kendi aleyhine çalışmalar yapılması ile tavır değiştirdi ve kurultaya karşı tutumunu açıkladı. Sonucun ne olacağı bu hafta netleşecek ancak kurultay olsun olmasın, CHP yönetimi bir kez daha değişecek ve eskiler biraz daha elenecek.

Kurultay gerçekleşip Muharrem İnce'nin ekibinin başa geldiğini varsayalım. O zaman köklü olarak ne değişecek? İnce ve ekibi CHP'nin burjuvaziye hizmet veren siyasetinden vazgeçip emekçilere ve yoksullara hizmet veren bir siyaset uygulamayı mı deneyecek?

Bugünkü kavganın nedeni

Önümüzdeki Mart'ta yapılacak olan yerel seçimde, özellikle büyük kent belediyeleri üzerinden muazzam bir koltuk paylaşımı söz konusu.

Kılıçdaroğlu etrafındaki kadrolar kendi aralarında önemli koltukları paylaşacak ve muhalif tarafa arzu ettikleri pay düşmeyecek!

Muharrem İnce kendini ve taraftarlarını haklı çıkarmak için "Yerel seçimler var, belediyelerin yarısını kaybediyoruz. Belediye başkanlarına, meclis üyelerine sesleniyorum. Partinin oyu %15'e düşerse senin adaylığın ne işe yarayacak? Kadınlara sesleniyorum; %33 kadın kotası var ama kadın milletvekili oranı %12, CHP kendi Anayasasına uymuyor" diyerek destek arıyor.

CHP içerisindeki kavga, AKP'den alınacak belediyelerle bile ilgili değil. Daha çok CHP'nin kazanması kesin olan bölgelerde adayın kim olacağına dair yapılan çekişme.

Milyonlarca emekçi ve yoksulun yaşam şartları her geçen yıl daha kötüye gidiyor.

Aileler ay sonunu getirmekte zorlanıyor, milyonlar işsiz, sigortasız veya asgari ücretle kölelik şartlarında çalışmak zorunda. Mevcut iktidar ise gerici, baskıcı ve patron taraftarı siyasetini her geçen dün daha da artırıyor ve bununla da övünüyor. CHP yönetimi Ay'da mı yaşıyor? Emekçilerin ve yoksulların her gün yaşadığı bu sorunlardan habersiz mi?

CHP'nin gerçek yüzü

CHP, "Toprak işleyenin, su kullananın" şiarını kullandığı 1974 seçiminden beri iktidar olacak oyu, emekçilerin oyunu alamıyor. Çünkü emekçilere seslenerek, sağ partilerin yaptığı gibi demagoji yapamıyor. Erdoğan "kimsesizlerin kimsesi" olmaktan söz etmişti ama patronlar bundan hiç rahatsız olmadı, çünkü bir sağ siyasetçi olarak laf ebeliğiyle kitleleri kandırdığını, kendilerine çalışacağını çok iyi biliyorlardı. CHP'nin böyle bir yol izlemesi, işçi sınıfına, sol kesimlere moral verebileceği için mümkün değil. Nitekim CHP'nin, iktidar oyu almasına rağmen, 1974 seçiminden sonra hükümeti kurmamasının, siyasi manevralarla sağın hükümet kurmasının nedeni tam da budur.

Bu nedenle uslu bir burjuva partisi olarak, iktidardaki sağ partilerin yıpranmasını, sıranın kendisine gelmesini bekliyor. Erdoğan bir gün yıpranacak. CHP de tıpkı sağın yıpranması nedeniyle Ecevit'in 1990'ların sonunda yeniden umut verip başbakan olması gibi, kitlelerin oy vermesini bekliyor.

CHP'li solcular, işçi sınıfı siyaseti yapmaktan, emekçileri kazanmaktan bahsediyor ama bunu yapamazlar. Bunu yapsalar bile sadece sağ partiler gibi oy almak için, kitleleri kandırmak için yapacaklar. Çünkü CHP, burjuvazinin iktidarını, hükümetini kurma görevini taşıyor, başka bir amacı yok. (30.07.18)

Her düzeyde şiddet artıyor

Bir çocuğu taciz ettiği iddia edilen bir kişi linç edildi, başka biri polis tarafından zorlukla linçten kurtarıldı.

Çocuklara yönelik şiddet hem artıyor hem de daha önce medya ve ilgili kurumlar tarafından yok sayılırken şimdi büyük kampanyayla duyuruluyor.

Taciz dahil olmak üzere, çocuklara yönelik şiddetin en yakın akrabaları, komşuları ve çocuğun korunmasından sorumlu olanlardan, örneğin okul veya kurs öğretmeni gibi erkeklerden geldiği biliniyor. Son olaylar da buna uygun.

Yabancılardan gelen saldırı en düşük düzeyde. Ancak en çok gündemde tutulan ve tepki gören bu saldırganlar oluyor. Bu durum, çocuklara yönelik şiddetin nedenlerinin anlaşılmadığını gösteriyor.

Çocuklar, kendileriyle ilgili olmayan, çoğu zaman aile bireylerinin aralarında veya dışarıda yaşadıkları sorunlar nedeniyle şiddet görüyor. Bu nedenle çocukların şiddet görmemesinin yolu ağır cezalardan veya linçten değil, toplumsal koşulların iyileşmesinden geçiyor.

Çocuklara yönelik suçlara verilen cezalar, birkaç kez artırıldı. Bunun da ötesinde ailelerin şikeyetçi olması daha kolay hale getirildi. Ancak bakış açısı yanlış olduğundan sonuç fazla değişmedi.

Son yaşanan linç ve linç girişimi, başka bir gerçeği de anlatıyor. Siyasilerin "toplumun talebi" diyerek cezaları ağırlaştırmalarına rağmen, kitlelerin hukuk sistemine, "bağımsız yargıya" hiç güveni yok. Gücü yeten suçluyu buluyor, hemen cezasını veriyor ve anında uyguluyor. Yukarıdan uygulanan devlet şiddeti, toplumun en altına kadar inmiş durumda.

Bu güvensizlikte haklılık payı var. Yetkili ve etkili kişilerin hukuk eliyle korunduğu durumlar ortaya çıkıyor. Ancak bu durumda, çocuk olsalar bile mağdurlar suçlu gösteriliyor, gizleniyor ya da gerçek değilmiş izlenimi veriliyor.

Şiddet gören çocukların ezici çoğunluğunun yoksul, şiddet uygulayanların da yoksul olduğu gerçeği durumu yeterince anlatıyor. (02.08.18)

Oktar'ın evrim kariyeri bitti mi?

Adnan Oktar'a yapılan polis baskınını, büyük bir medya kampanyası gündemde tutuyor. Oysa Oktar yeni tanınan biri değil: 1980'lerden bugüne 6 kez gözaltına alındı, 4 kez tutuklandı, her seferinde tertemiz, eski iğrenç yaşamına geri döndü.

Atatürk'e hakaretle başladığı kariyerini, evrim karşıtı yayınlarıyla geliştirdi, 8-13 yaşında çocukları satmayla ve kadınları cinsel köleleştirmeyle zirveye çıkardı.

Eski emniyet müdürü Saadettin Tantan, Oktar'a operasyon yaptığında Fazilet Partisi'nin karşı çıktığını, özellikle bir dönem Meclis İnsan Hakları Komisyonu Başkanlığı da yapan sonra CHP milletvekili olan Mehmet Bekaroğlu'nun "bunları biliriz, iyi çocuklar" diye kendisine baskı yaptığını açıkladı. Çocuğunun zorla alıkonduğunu söyleyen bir anne, hazırladıkları bir dosyayı, bir önceki meclisteki tüm milletvekillerine gönderdiklerini ama hiçbir şeyin yapılmadığını söyledi. Mağdurların ve yakınlarının anlattıkları, Oktar'ın tüm iğrenç işlerinin bilindiği ama uzun yıllardır korunduğu fikrine götürüyor.

Nedeni anlamak zor değil. Oktar, "modern dinci" görüntüsü altında, hep dinci ve sağcı partileri, son yıllarda da AKP'yi, Erdoğan'ı destekledi. Elbette düzenlediği ve siyasilerin, patronların, sanatçıların katıldığı gösterişli eğlenceler, belki de rüşvet kasetleri de etkili olmuştur.

Oktar'ı dokunulmaz kılan esas çalışması, Harun Yahya adıyla yayınladığı evrim karşıtı broşür, kitap ve atlaslar. Hatta okullarda, AVM'lerde, meydanlarda, birkaç fosil ile evrimin çürütüldüğüne ilişkin sergiler açılıyordu. Şimdi bunu Erdoğan'ın oğlunun başında olduğu vakıf yapıyor.

ABD'nin gerici Evengelist tarikatının evrim karşıtı yayınlarını çevirten ve sanki kendi yazmış gibi bu isimle basan Oktar, tüm okullara, resmi ve özel kurumlara, turistik işletmelere, otellere, her yere bu kitapların ücretsiz dağıtımını sağlamıştı.

İşte Oktar'ın, gözaltına alınırken bir gazeteciye "Erdoğan bilmiyor galiba; komünistler, PKK'lı bölücüler dururken beni alıyorlar" diye feryat etmesi bundan. (01.08.18)

Uluslararası Gündem

Haiti

Sokak, başbakanı istifa ettirdi

4 gün süren isyanın ardından 14 Temmuz'da, Başbakan Jack Guy Lafontant istifasını duyurdu.

Başbakanın dayatmak istediği zamların açıklanmasının ardından büyük kentlerde kitleler sokağa döküldü. Kitleler akaryakıt fiyatlarına yapılmak istenen %30, motorine öngörülen %47 ve elektriğe erişimi olmayan en yoksulların aydınlatma için mecburen kullandığı lamba petrolüne yapılacak %51 zamma karşı ayaklandı.

İsyan hareketi o kadar güçlüydü ki hükümet geri adım atıp zamların ileri bir tarihe atıldığını açıklamak zorunda kaldı. Ancak kitlelerin öfkesi yine de dinmedi: Başkent Port-au-Prince’a giriş ve çıkış, kitleler tarafından kontrol altında tutuluyor ve ayrıca barikatlar da kaldırılmış değil.

Durumun daha kötüye gitme riski karşısında en nihayet Başbakan günah keçisi rolünü üstlenip istifa etmeyi kabul etti. Milletvekilleri, Başbakan üzerindeki baskıyı artırıp onu acil bir toplantıya çağırdı, ona cezalar yağdıracaklarını açıklayıp istifasını istediler ve o da istifa ettiğini açıkladı.

Dünyanın en yoksul ülkeleri arasında yer alan Haiti’de yoksul kitlelerin, zenginler ve onların hizmetinde olan siyasetçiler tarafından ezilmesine karşı koyabilmelerinin tek olanağı bu saldırılara karşı gelmek için güçlü ve kalabalık bir şekilde sokağa dökülmeleridir.

Yeni kurulacak veya onun ardından gelecek olan yeni hükümet, en azından şunu bilecek: Eğer yeniden zamları gündeme getirirlerse buna karşı şiddetli tepkiler doğacak. Bu nedenle bir ara yol bulmaya çalışacaklar.

Sonuç olarak fatura yine yoksul kitlelere çıkacak. Zaten sanayiciler, IMF ve ABD bu yönde isteklerde bulundular. Başta Haiti Devlet Başkanı Jovenel Moise olmak üzere tüm Haitili yöneticiler, onların isteklerini yerine getirmeyi bir görev olarak görüyor.

Haitili emekçiler ve yoksullar Başbakanın istifasını sağlayacak ve hükümete geri adım attıracak kadar güçlü olduklarını kanıtladılar. Ancak bunu devam ettirebilmek için hükümetin tuzaklarına düşmemeli ve onların gücünü demagoji yoluyla kullanmasına, koltuk peşindeki diğer siyasetçilerin kendilerini alet olarak kullanmalarına izin vermemeliler. LO (20.07.2018)

Nikaragua

Ortega ailesi iktidara sımsıkı sarıldı

18 Temmuz'da Nikaragua hükümeti, yani Ortega ailesi, askeri güçlerini kullanarak Masaya kentini yeniden denetim altına aldı. Ülkede 3 aydır yapılan protestoların en önemli ve yoğun merkezlerinden biri Masaya idi. Hükümetin yaptığı baskı sonucunda, 280 kişi öldürüldü, 2 bin civarında yaralı var.

1979'da Sandinist gerilla hareketi Başkent Managua'ya 30 km yakın olan Masaya kentinde başlamıştı. 19 Temmuz 2018'de rejim, 39'uncu yıl dönümünü kutluyordu ve bu vesile ile Masaya'nın yeniden geri alınmasını bir sembole dönüştürdü. Ama rejime karşı olan protesto eylemleri ve destek eylemleri devam ediyor. Muhalefet, Adalet ve Demokrasi için Birlik Hareketi çatısı altında birleşti. Birlik, sağ ve patronlar tarafından oluşturuldu ve gençliğin ve halkın çoğunluğunun rejime karşı eylemlere geçmesinden yararlanmaya çalışıyor. Baskılar protesto edilerek Başkan Daniel Ortega'nın istifa etmesi isteniyor. Şimdi Ortega Kilise'ye karşı da tepki gösteriyor. Halbuki Ortega ilk başlarda Kilise'nin ara buluculuğunu kabul etmişti.

Rejime karşı isyan 18 Nisan'da, ücretlilerden emeklilik için kesilen paraların artırılması ve emeklilik ücretlerinde kesinti yapılmasını isteyen kararların alınmasının ardından başladı. Ortega hemen geri adım atmıştı. Ama protestolar şiddetlenerek devam etti. 30 Mayıs günü ise, polis güçlerinin katlettiği gençlerin ailelerinin de katıldığı bir protesto yürüyüşüne Ortega yanlısı paralel askeri güçler saldırdı ve 18 kişiyi katletti. O güne kadar patronlar rejimden memnundular, ama o günden itibaren patronlar muhalefete katıldı.

Bundan 39 yıl önce Ortega, 1934 yılından beri iktidarda olan diktatör Somoza ailesini deviren Sandinist Kurtuluş Cephesi'nin önderlerinden biriydi. Ortega, 1990 yılına kadar yani Sandinistlerin seçimleri kaybettiği yıla kadar, rejim yöneticisiydi. Ortega ancak 10 yıl sonra yeniden iktidara gelebildi. Ancak bu arada Cephe'yi bir seçim partisine dönüştürdü ve patronlar ile Kilise arasında dostluk kurdu. Sandinistler, ekonomik ve sosyal programlarını terk ettiler. Fakat eski gerilla hareketine sadık kalanlar başka bir hareket oluşturdular.

2007'den bu yana Daniel Ortega Başkan olarak, eşi Rosario Murillo ise Başkan Yardımcısı sıfatıyla ülkede hüküm sürüyorlar. 10 tane çocukları, önemli mevkileri paylaştılar. Örneğin Başkan Yardımcısı, işleyişlerine her gün müdahale ederek, medya organları üzerinde iktidarını ve sıfatını kullanıyor. Bu Başkan Yardımcısı her gün iktidara karşı şeytani komplolar kuruldu diye teşhir açıklamaları yapıyor. Ek olarak, en yoksul Latin Amerika ülkesi olan ülkede yoksullara yardım amacıyla gıda yardımları dağıtımıyla ilgileniyor.

Geçen Nisan ayına kadar Ortega ailesi patronlara hizmet amacıyla onlara uygun bir vergilendirme sistemi uyguladı; bu sayede, ABD'nin takdirini alıp yabancı sermayeyi çekebiliyordu. Hatta bir ara Panama Kanalı'na paralel olarak Çinli yatırımcılar ile ortak yeni bir kanal açma projesi gündemde idi ama bu proje suya düşmüş görünüyor. Ülkede istikrarsızlığın yayılması sonucu olarak Birleşmiş Milletler, Amerika Devletler Topluluğu ve Avrupa Birliği gibi uluslararası kurumlar, rejime karşı tavır koymaya başladı.

İşte bu yeni ortamda Ortega eskiyi hatırlayıp, çoktandır unuttuğu keskin lafları yeniden dile getirmeye ve "emperyalist komploları teşhir etmeye" başladı. Ortega polisin, devlet aygıtının, silahlı milis grupların, sendika liderlerinin desteğiyle ve ordunun tarafsız tutumuyla her ne pahasına olursa olsun iktidarda kalabileceğini düşünüyor. LO (27.07.2018)

ABD

Ticaret savaşlarına doğru mu?

Donalp Trump'ın Avrupa seyahati, NATO'nun Brüksel zirvesine katılımı ve ardından İngiltere ziyareti, ABD ile Avrupa güçlerinin ekonomik savaş nedeniyle karşı karşıya gelişini ve belki de ABD'deki seçim kampanyasının gerçeklerini gündeme getirecek.

Trump, genellikle diplomasi dilinin arkasında yatanları çekinmeden açıkça ifade ediyor. Almanya'yı Rus gazı satın almakla suçluyor, Rusya'nın Avrupa'ya daha fazla gaz satması için Baltık Denizinde inşa edilecek olan yeni doğal gaz boru hattını desteklemesini eleştiriyor. Trump, attığı bir tweet'te, "ABD, Avrupa'nın güvenliği için çok para harcıyor ama ticarette çok büyük para kaybediyor" dedi. Trump, ABD'nin dış ticaret açığını kendi gündeminin en önemli konusuna dönüştürdü. ABD'nin, Avrupa ile olan ticaretinde uzun zamandır yıllık 100 milyar civarında açığı var.

Aslında ABD ile Avrupa arasındaki ekonomik ilişki, ekonomik savaş ve rekabet ilişkisi. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Marshall Planı oluşturuldu; Avrupa'da ise ABD'nin de yönlendirmesiyle, parçalı Avrupa pazarı ABD ihracatına köstek olmasın diye, Ortak Pazar oluşturuldu. Sonrasında ABD, ekonomik olarak belirleyici konumunu korusa da, artık genel olarak büyümeyi sürdüremeyip krizden çıkamayınca, Avrupa Birliği, Trump'ın hedefi olmaya başladı. Avrupa Birliği'nin sadece ortak bir pazar olmakla sınırlı kalması ve her üye devletin kendi çıkarlarını ön plana alması, durumu değiştirmiyor. Trump, Birlik içindeki bölünmeleri körüklemeye çalışıyor. Örneğin Macaristan Başkanı Orban'ın, İtalya'daki Salvini'nin ırkçı siyasetlerini destekliyor ve Theresa May'in ılımlı Brexit siyasetini eleştiriyor.

Trump, ABD burjuvazisinin saldırgan bir ekonomik siyasete yönelme isteğini mi ifade ediyor, kesin değil. Çünkü genel olarak ABD burjuvazisi bir ticaret savaşı taraftarı değil. Öncelikle ticari açık otomatik olarak ekonomik zayıflık anlamına gelmez. Ticari işlemler genellikle dolarla yapılıyor, bu nedenle ABD ürettiğinden daha fazla tükettiğinde de ticari açığını kapatmak için para basabilir veya açığı borçla kapatabilir. Ayrıca, genellikle ithalat olarak kabul edilen iPhone gibi ürünlerin esas kazancı ABD'ye gidiyor çünkü Çin'de monte edilseler de esas kazanç Apple'a akıyor.

Gerçek bir ekonomik savaş şirketlere ve hatta bir ülke ekonomisinin bazı kesimlerine zarar verebilir. Çin'e ve Avrupa Birliği'ne karşı yaptırımların amacı budur. Ayrıca ABD şirketleri için uygulanan korumacılık yöntemleri, başka şirketleri olumsuz etkileyebilir. Çelik ithaline uygulanacak gümrük vergileri, ABD çelik tröstlerinin fiyatlarını artırmasına olanak verir ama diğer yandan araba üreten şirketlerin maliyetini artıracağı için onlara dokunur. Demokrat Parti ekonomik savaşa karşı çıktığında, tıpkı Trump gibi ABD burjuvazisinin çıkarlarını savunuyor.

Trump, gümrük duvarlarının istihdamı koruyacağını söylüyor. ABD, son 30 yılda sanayide %30'luk yani 5.5 milyonluk istihdam kaybı yaşadı. Aynı dönemde ABD'deki sanayi üretimi %60 arttı! Yani ABD'deki şirketlerin istihdamı azaltma nedeni rekabet değil, üretkenliğin artırılması yoluyla kârı artırmalarıdır.

Trump'ın esas dürtüsü iç siyaset mi? Trump, milliyetçilik ve korumacılık duygularıyla şartlanmışlara seslenerek ve istihdam olanaklarını genişleterek geri getireceği sözünü vererek Cumhuriyetçilerin seçmen tabanını genişletti. Yakında, Kasım ortasında ara seçimler olacak; Trump, seçmenlerine sözümü tutuyorum mesajını vermek istiyor.

Şu ana kadar bu konuda yapılanlar çoğunlukla şovdan ibaret: Örneğin çelik ve alüminyum ithal eden ABD şirketleri ek gümrük vergisi nedeniyle Ticaret Bakanlığı'nı 20 bin muafiyet dilekçesi ile sıkıştırdı. Bakanlığın bunları inceleyecek personeli yok.

Demagoji ile başlayan süreç, gerçekten bir ticaret savaşına dönüşebilir. Bu da krizi daha da büyütür. Avrupa'da olsun ABD'de olsun, emekçiler krizden koruyucu önlemlerle veya aksine ticari ilişkilerin genişletilmesiyle kendilerini koruyabileceklerini sanıyorlarsa yanılıyorlar. Krize giren bu düzendeki gelişmeler ne olursa olsun, emekçilerin ücret konusunda, istihdam konusunda, yaşam şartlarında olsun, tek güvenceleri mücadeleleri ile dayatabilecekleri olacaktır. LO (20.07. 18)

Ortadoğu'da petrol ve doğal gaz kavgası

Ortadoğu'da büyük güçlerin ve destekledikleri yerel rejimlerin, genellikle silahlı milisler üzerinden yürüttüğü savaşların arkasında çoğu zaman başka şeylerin yanında, petrol ve doğal gaz paylaşımı kavgası var.

Örneğin 13 Şubat'ta Türk savaş gemileri Kıbrıs'ın güneyinde, İtalyan şirketi ENİ'ye ait petrol arama gemisinin önünü kesti. Türkiye'ye göre bu deniz sahası, KKTC'ye ait. İşte bu nedenden dolayı Türkiye, ENİ'nin petrol-gaz arama gemisinin burada bulunmasına karşı çıkıyor.

Birkaç gün sonra, ABD'nin 6. Filo'su, bu bölgede İsrail savaş kuvvetleriyle birlikte askeri manevra yaparak Türkiye'yi uyardı, ABD petrol şirketi EXXON'un bölgedeki haklarını hatırlattı.

Akdeniz'in zenginliği

Kıbrıs Rum basınına göre 1956'da bir ABD'li jeolog ekibi, Doğu Akdeniz'in derin sularında doğal gaz bulunduğu tespit etmişti. Ancak hem teknolojik olanakların sınırlı olmasından hem de doğal gaz pazarının gelişmemiş olmasından dolayı, gazı çıkarma girişimi olmadı. 2000'lerde ABD'li Noble Energy gibi şirketler, gelişmiş teknolojik olanaklarıyla derin denizlerde araştırma yapabildikleri için bölgeyle ilgilenmeye başladı. Derinlerdeki enerji kaynağı, Kıbrıs Cumhuriyeti ile İsrail deniz sahalarında veya yakınında bulunduğu için Noble Energy onlarla anlaşmalar yaptı.

Suriye, Lübnan, Mısır ve Kıbrıs'ın hak iddia ettiği bölgede 12'den fazla kuyu kazıldı. Uluslararası kara suları anlaşmalarına göre bir ülkenin deniz sahasının sınırı 12 deniz mili, yani 22.2 km. Buna göre Doğu Akdeniz'de birkaç ülkenin kara suları iç içe geçmiş durumda.

2009'da İsrail kara sularında Dalit ve Tamar isimli 2 kuyu açıldı ve çok önemli miktarlarda doğal gaz bulundu. 2010'da Leviathan isimli başka bir kuyuda hem gaz hem de petrol bulundu. Aynı dönemde Kıbrıs'ın güneyinde Afrodit isimli bir kuyuda gaz bulundu. Tahminlere göre bu kuyuda 200 milyar metreküp doğal gaz var. Mısır karasularında, Nil nehri yakınlarında Zohr isimli bir kuyuda da gaz bulundu. Tahminlere göre bu kuyuda 200 milyar metreküp doğal gaz ve 1.8 milyar varil petrol var. Rakamlar tahmini olsa ve kaynaklara göre değişse de kuyular çok önemli ve değişik petrol şirketleri ile işletecek bölge ülkelerinin çıkarları farklı olduğundan gerginlik sürekli tırmanıyor.

Kuyulardaki zenginliği paylaşmak için kavga başladı. ABD aslan payını kapmak istiyor ve EXXON ile Noble Energy gibi grup şirketleriyle hareket ediyor. Bu açıdan ABD, Akdeniz'de sürekli bulundurduğu 6. Filo'nun etkisini kullanmaktan çekinmiyor. Fransa, Total şirketini, İtalya ENİ şirketini kullanarak çıkarlarını korumaya çalışıyor. Rusya, bir yandan Kıbrıs Cumhuriyeti ile olan yakın ilişkilerini Novatek şirketiyle diğer yandan Rus Rosnet, ENİ ile Zohr kuyusu için ortaklık kurdu. İngiltere, eski büyük sömürgeci ülke geçmişine ve Kıbrıs'ta hala askeri üs bulundurmasına rağmen, kaynaklarından pay koparamamış görünüyor ve pay koparabilmek için Türkiye ile iş birliği yapmaya çalışıyor.

Doğal gaz pazarı sorunu

Sorun doğal gaz pastasında pay almakla sınırlı değil. Geriye kalan esas sorun, doğal gaz ve petrolü çıkarmak, yeteri kadar büyük ve satın alma gücü olan pazara ulaştırmak.

İsrail, Kıbrıs ve Lübnan gibi ülkeler için doğal gazı pazara ulaştırma veya satın almada fazla sorun yok ama bu ülkeler çok büyük miktardaki gazı tüketemez. Nüfusu kalabalık olsa da Mısır'ın sorunu kitlelerin satın alma gücü olmaması. Türkiye'ye gelince, kitlelerin satın alma gücü olsa da, ihtiyacını Rusya, Azerbaycan ve İran'dan alıyor.

Doğal gazın satın alma gücü olan pazara ulaşması petrole göre daha zor. Petrol büyük tankerlere doldurulup uzak pazara kolay ulaştırılabiliyor. Doğal gazsa doğrudan gemiye doldurulamıyor, önce sıvılaştırılması gerekiyor. Sıvılaştırma hem pahalı hem de taşımada güvenlik sorunları var. Gazı ulaştırmanın en iyi yolu boru hattı, ama çok uzak mesafeler için kolay değil. Doğal gazın en iyi pazarı, 500 milyondan fazla nüfusu ve satın alma gücü yüksek olan Avrupa Birliği. Doğal gazı Avrupa pazarına Akdeniz'den veya Ortadoğu'dan taşımak için Türkiye üzerinden geçmek gerek.

İran (Basra Körfezi) gazı

Dünyanın en büyük doğal gaz kaynağı, İran, Suudi Arabistan ve Katar sınırları içinde bulunan Basra Körfezi'nde. Devasa miktardaki doğal gaz, tüm dünyanın ihtiyacını 130 ila 150 yıl kadar karşılayabilir deniyor. Bu üç ülke ararsındaki gerginliğin esas nedeni gazın pazara sürülmesi.

Katar, Basra Körfezi'nde gaz havzasını İran ile paylaşmak zorunda. Katar'ın Kuzey Dome, İran'ın Güney Pars diye adlandırdığı havzada, tahminlere göre, 25 bin milyar metre küp gaz var. Gazın %70'i iki ülke tarafından çok ucuza çıkarılabilir. Katar, tek bir havza olan doğal gazı İran ile birlikte işletmek zorunda ve İran ile iyi ilişkileri koruma isteği bundan.

Bu durum Suudi Arabistan'ın hiç hoşuna gitmedi, çünkü gazdan aslan payı almak istediği gibi doğal gaz ticaretinde İran ile rakip. Örneğin Trump'ın Haziran 2017'de Suudi Arabistan'ı ziyaretinin ardından iki hafta geçer geçmez, Suudi Arabistan ile Katar arasında kavga çıktı. Suudi Arabistan, Katar'dan İran ile

ilişkisini kesmesini istedi ve kendisi Katar ile ilişkiyi kesip, BAE, Mısır ve Bahreyn'in de Katar ile ilişkiyi kesmesini sağlayıp Katar'a karadan, havadan ve denizden çok sıkı ambargo başlattı. Riyad, bu kararına gerekçe olarak Katar'ın terörizmi desteklediğini söyledi. Suudi Arabistan'ın bölgedeki köktenci terörist hareketlere verdiği destek düşünüldüğünde bu iddia çok gülünç.

Suudi Arabistan ile İran arasında Sünni ve Şii mezhepleri temelinde bir kavga olsa da esas savaş, bölgedeki petrol ve doğal gaz zenginliğine kimin egemen olacağına ilişkin. 2000'de Katar'da gerçekleşen askeri darbe girişimini hatırlamakta yarar var. Suudi Arabistan daha o zaman Katar'ı İran'la dostane ilişkiler sürdürmekle suçluyordu; sonuçta darbe girişiminde Suudi Arabistan'ın parmağı göründü.

Basra Körfezi'ndeki doğal gazın paylaşımına ilişkin en ciddi sorun, Avrupa Birliği pazarına taşınması. Gazın bu pazara ulaşması Irak, Türkiye ve iç savaşın sürdüğü Suriye üzerinden olabilir. Suriye'de IŞİD büyük ölçüde bitirilmiş olsa da, ülkede yerel güçleri olan İran, Suudi Arabistan ve Türkiye arasındaki, temel olarak Rusya ile ABD arasındaki çıkar kavgası sürüyor. Bu güçler, kavgalarını yerel güçler aracılığıyla devam ettiriyor. Basra Körfezi doğal gazını Suriye üzerinden Avrupa Birliği pazarına taşıma projesi şimdilik dondurulmuş olsa da, savaşın son bulup bir anlaşmayla sonuçlanmasında, bu sorunun çözümü önemli bir rol oynayacak.

Rusya'nın dahil olması

Rusya, 1990 ile 2014 yılları arasında petrol ve gaz fiyatının yükselişiyle önemli dış gelir sağladı ve ekonomisini kolayca yönetip kitlelere bir hayat seviyesi garantiledi. Rusya, açık fark ile Avrupa'nın en büyük pazarı olan Almanya ile sözleşme yaptı; eski şansölye Schröder, Rusya'nın dev şirketi Gazprom'un idare heyetine katılmıştı. Ancak 2014'ten sonra enerji fiyatındaki düşüş Rusya'yı zor duruma soktu. Ekonomik krizin kötüleşmesiyle büyük Batılı enerji şirketleri, Rus doğal gazının rekabetine tepki göstermeye başladı. Ardından Rusya ile Ukrayna arasındaki krizin başlaması, Rusya'nın Ukrayna üzerinden Avrupa'ya doğal gaz boru hattıyla gaz nakletmesi sorun oldu.

Rusya doğal gazını Avrupa'ya Karadeniz üzerinden ulaştırmak için 5 milyar dolar karşılığında, Bulgaristan'a kadar giden bir doğal gaz boru hattı inşa etti. Avrupa Birliği ve ABD, Rusya'nın Ukrayna seçeneğinden vazgeçerek Bulgaristan kozunu kullanmasına tepki gösterdi. İşte bu ortamda, Rusya, Türk hükümetinin ABD ile sorun yaşamasını fırsat bilerek, Putin ile Erdoğan'ın aniden yakınlaşması sayesinde doğal gazın Avrupa'ya Türkiye üzerinden ulaşması kararını aldı. 2016'da Rusya ile Türkiye arasındaki anlaşmayla yapılan Türk Akımı hattı, Bulgaristan sınırına çok yakın. Böylece Rusya doğal gazını, Balkan ülkelerine ve Batı Avrupa'ya pazarlayacak.

Rus doğal gazının pazara sürülmesi sorunu, Suriye'deki savaştan da etkileniyor. YPG'nin Suriye'de denetim altında tuttuğu Afrin'e Türk ordusunun yaptığı askeri harekat, Rusya'nın desteği sayesinde oldu. Çünkü bölgenin hava sahası Rus askeri denetimi altında. Rusya da durumdan memnun, çünkü böylece ABD ile iş birlikçi Kürt güçler zor duruma düştü. Rusya Beşar Esad'ın en büyük destekçisi; dolayısıyla Esad'ın Türkiye ile yaşadığı sorunlardan etkilenme olasılığı var. Buna Türkiye'nin son dönemde ABD ile yaşadığı sorunları da eklemek gerek.

Türkiye'ye baskı

İşte bu ortamda, 15 Şubat'ta ABD'nin dışişleri bakanı Ankara'ya gitti, Erdoğan ve dışişleri bakanı ile çok gizli ve uzun bir görüşme yaptı. Görüşmeye resmi tercüman bile alınmadı, resmi tutanak tutulmadı ve resmi açıklama yapılmadı. Görüşmeden hiç bilgi sızmasa da ABD'nin, Erdoğan'ı ciddiyetle uyardığını tahmin etmek zor değil.

Suriye topraklarında uzun bir süre daha Suudi Arabistan ile İran ve arkalarındaki Rusya ile ABD'nin kavgasının devam edeceği, ancak Türkiye'nin bazen bir tarafta, bazen de karşı tarafta yer alacağı görülüyor. Eğer bir gün Suriye sorununa bir çözüm bulunursa, bu, bölgedeki enerji kaynaklarının paylaşımı ve pazara sürülmesine ilişkin bir anlaşmayı da içerecek.

Bölgedeki kitleler, daha uzun zaman dış güçlerin çıkar kavgasından zarar görecek. Suriye'nin kuzeyinde yaşayan ve son dönemde bir düzeyde özerklik elde etmiş olan Kürt halkı veya daha da genel olarak Suriyeli kitlelerin hakları, petrol ve doğal gaza el atan ve atmak isteyen güçlerin hiç ama hiç umurunda değil.

Enternasyonal Marşı'nın 130'uncu yılı

Geçtiğimiz Temmuz ayı, işçi sınıfının devrimci marşı olan Enternasyonal'in ilk söylenişinin 130'uncu yılıydı.

Türkçe uyarlaması "Uyan artık uykudan uyan/Uyan esirler dünyası" diye başlayan ve her zaman patronların, düzen taraftarlarının öfkesini çeken şiir, bir Fransız işçi tarafından yazıldı ve yine bir işçi tarafından bestelendi.

Enternasyonal şiirinin yazarı, kağıt işçisi Eugene Pottier (1816-1887), Paris Komünü sırasında oluşturulan şehir yönetimi heyetine seçildi. Komün bastırılınca kaçmak zorunda kaldı, 1873'te gıyabında ölüme mahküm edildi. ABD'ye giderek oradaki işçi hareketine katıldı, ABD sosyalist partisinin kurucularından oldu, komün deneyimlerini ABD işçi sınıfına anlattı.

1880'de Fransa'da af çıkınca geri döndü. Enternasyonal şiiri yayınlandı ancak henüz marş olmamıştı. Ölümünden sonra cenazesi, kalabalıklar tarafından "Yaşasın Komün" sloganlarıyla, polisle çatışmalar eşliğinde gömüldü.

Enternasyonal Marşı
Türkçe uyarlaması

Uyan artık uykudan uyan
Uyan esirler dünyası
Zulme karşı hıncımız volkan
Kavgamız ölüm dirim kavgası

Mazi ta kökünden silinsin
Biz başka alem isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey biziz

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Tanrı, patron, bey, ağa, sultan
Nasıl bizleri kurtarır
Bizleri kurtaracak olan
Kendi kollarımızdır

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Hem fabrikalar hem de toprak
Her şay yemekçinin malı
Asalaklara tanımayız hak
her şey emeğin olmalı

Cellatların döktüğü kan
Bir gün onları boğacak
Bu kan denizinin ufkundan
kızıl bir güneş doğacak

Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık
Enternasyonalle kurtulur insanlık

Şiir, Fransa'nın Lille kentinde Sosyalist Partili belediye başkanı adayının seçim şarkısı oldu. 1888'de bir fabrika işçisi ve müzisyen olan Pierre De Geyter, şiiri besteledi.

Belediye başkanın seçilmesinden sonra Fransız İşçi Partisi'nin ulusal kongresi, 23 Temmuz 1896'da Lille'de yapıldı. Kongreyi engellemek isteyen milliyetçilere karşı delegeler hep birlikte Enternasyonal marşını okudu. Bu olaydan sonra marşın sözleri farklı dillere çevrildi ve zamanla tanındı.

1900'den sonra, farklı ülkelerdeki uluslararası kongrelerde marş söylendi. Devrimden sonra, 1917-1941 arasında Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'de (SSCB) ulusal marş olarak kabul edildi.

Türkçedeki bugün bilinen uyarlamasını Vala Nurettin yaptı; ancak Cumhuriyet öncesinde de Osmanlı işçilerinin marşı okuduğu biliniyor.

Tüm büyük ve önemli sınıf mücadelelerinde, anma törenlerinde Enternasyonal, tüm dünya işçilerinin durumunu, taleplerini ve yolunu ifade eden bir marş olarak her zaman söylendi, söylenecek.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.